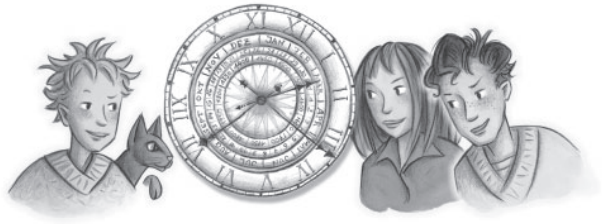
Фабиан Ленк

Детективи
с машина на времето

Тайнствени надписи в Помпей

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Geheime Zeichen in Pompeji
© 2012 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Тайнствени надписи в Помпей
© Издателство „Фют“, 2023
Превод Ирена Патулова

ISBN: 978-619-199-995-8

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет по времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

---

[1] *Темпус – (от лат.) време*

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

Застинали в камъка

Тримата приятели Ким, Леон и Юлиан се бяха излегнали край басейна в Зибентан. Красивата котка Кия се бе скрила в чантата на Юлиан. Прекрасният летен ден, за съжаление, бе и последният ден от ваканцията. Утре започваха училище – при това още първия ден щяха да имат два часа математика. Но на Юлиан не му се мислеше за това, още бе под влияние на преживяното неотдавна, защото вчера се върна с родителите си от почивка в Неапол[1]. Успяха да разгледат и древните градове Помпей[2] и Херкулан*.

– Казвам ви, хора, беше страшно интересно! Помпей е невероятно място! Когато се разхождаш из него, имаш чувството, че си попаднал в Древен Рим, сякаш времето е спряло...

---

[1] *Неапол – третият по големина град в Италия, с почти един милион жители*

[2] *Вижте статията на стр. 137.*

* *Всички думи, отбелязани със звездичка, са свързани с историята и културата на Древен Рим и са обяснени в речника в края на книгата.*

– Да, звучи интересно... Ние пък бяхме две седмици в Алпите на екскурзионно летуване и правихме преходи от хижа на хижа – прекъсна го Ким и подхвърли на Кия платнена тонка, към която бе пришила малко звънче. Кия хвана тонката и я върна обратно на Ким, побутвайки я с лапа.

– Наистина ли? – попита Леон. Изтегнат по гръб, той примигваше срещу слънцето. – Обичам спорта, но да трамбоваш цял ден... Мисля, че ще ми дойде в повече. Нашата почивка на Майорка беше върхът. Разгледахме много места, но повечето време бях в басейна или в морето.

Юлиан се подпря на лакти.

– Звучи супер! – подпря се на лакти Юлиан. – Но за мен Помпей е нещо невероятно. Представете си как се разхождате в град, който е на повече от 2500 години! Виждате градските порти, големи обществени къпални – римляните ги наричали терми*, храмове, къщи с великолепни стенописи, амфитеатъра*, улиците... – той внезапно се замисли. – Но беше и някак потискащо...

Ким го погледна с изненада.

– Защо?

– Ами когато Везувий* изригнал, огнената стихия помела всичко по пътя си. Помпей и близките градове били погребани под нажежената вулканска пепел. Загинали много хора. Животът замрял и тези градове останали като консервирани в буквалния смисъл на думата. Затова, когато се разхождах из улиците, се чувствах странно. Но въпреки това е невероятно интересно.

Ким подхвърли тонката на Кия.

– Надявам се, че си направил снимки.

Юлиан кимна мълчаливо.

– Много искам да ги разгледам... – започна Ким, но внезапно се сети. – Но знаете ли какво ще е още по-вълнуващо?

Момчетата я погледнаха, изпълнени с очакване. Ким понечи да продължи, но Юлиан вдигна ръка.

– Сещам се какво имаш предвид – почти шепнеше. – Искаш да посетим Темпус, нали?

– Точно така! И да видим твоя Помпей в пълния му блясък. Юлиан, аз съм за! Да се върнем 2000 години назад! – въодушеви се Ким.

Леон подсвирна тихо.

– Това е музика за ушите ми. Ти какво мислиш, Юлиан?

– Чудесно! – възкликна Юлиан и сгъна кърпата си. – Нямам търпение да видя града с хората, които са го построили и са живели в него!

– Ами да го направим тогава! – рече нетърпеливо Леон. – Но преди това да попрочетем нещичко. Ким и аз все пак не сме ходили в Помпей.

– Точно така, малко подготовка няма да ни се отрази зле – съгласи се момичето.

Един час по-късно приятелите вече бяха в библиотеката на манастира „Свети Вартоломей“. Както винаги, бяха избрали времето, когато библиотеката е затворена за посетители. Но тъй като Юлиан разполагаше с ключ от царството на книгите, то беше изцяло на тяхно разположение.

Ким се насочи към отдела с исторически книги, Леон започна да разглежда пътеводителите, а Юлиан се зае да търси информация в интернет.

Какво правеше Кия ли? Тя се беше настанила, както обикновено, на перваза на прозореца – любимото ѝ място. Лежеше, свита на кравай, с полупритворени очи и наблюдаваше какво правят приятелите.

– Юлиан, кога точно е изригнал вулканът? – попита Ким, разлиствайки някаква книга.

– На 24 август 79 година, така е написано в пътеводителя.

– Хм... в такъв случай трябва да се озовем в Помпей преди това. Но кога точно? – разсъждаваше Ким на глас и продължаваше да прелиства книгата.

– Знаете ли какво е цялото име на Помпей? – потупа доволно Леон корицата на един пътеводител.

Юлиан и Ким поклатиха глави.

– Колония* Венерия Корнелия Помпеанор! Така го е кръстил римският диктатор* Сула*. Колония означава град, Венерия идва от Венера – римската богиня на любовта, любимата богиня на Сула, а Корнелия – от фамилното му име, Корнелий! Логично, нали?

– Няма да се побере върху никоя табела – засмя се Ким. – Вижте, тук има карта на града.

Тримата се наведоха над картата.

– Това е супер! – ахна Юлиан. – Бил съм навсякъде!

След това показа на картата къде се намират градските порти, термите и театърът, което още повече разпали желанието им да посетят древния град.

– Знаете ли, че Помпей много дълго време бил независим от Римската държава? – с изненада отбеляза Юлиан. – Екскурзоводът ни изобщо не спомена за това.

– Какво? Мислех, че градът е създаден от римляните – учуди се Леон.

– Да, точно така – независим, или поне за дълъг период от време. Пише го на тази интернет страница – потвърди Юлиан. – По време на Съюзническата война* в Римската република Помпей неизменно бил на страната на противниците на римляните. Сула го обсадил през 89 година преди новата ера. Обсадата продължила 9 години, докато най-накрая градът паднал под римска власт. Сула го превърнал в римска колония и му дал онова дълго име...

Ким върна книгата на рафта.

– Тогава остава само да изберем годината, в която да се пренесем в Помпей.

– Какво ще кажете за 80 година преди новата ера? – предложи Юлиан. – Иска ми се да се запознаем с древноримския Помпей.

– Така да бъде – съгласиха се Ким и Леон.

Юлиан хвърли поглед към Кия.

– А ти какво мислиш?

Котката го погледна със смарагдовозелените си очи и на него му се стори, че му намигна. След това се надигна бавно, скочи грациозно от перваза и безшумно се плъзна към тайнствената стая на времето.

Юлиан се усмихна.

– Да тръгваме!

Приятелите последваха котката и след няколко минути се озоваха пред висок шкаф, монтиран върху релса, така че да може да се придвижва. Зад него бе скрит Темпус. Трите приятели избутаха встрани тежкия шкаф.

С разтуптяно сърце Юлиан погледна мрачната врата, която се показа отзад. Върху нея бяха изрисувани страховити муцуни и тайнствени букви и момчето трябваше да направи усилие, както винаги, за да се застави да я отвори. Знаеше, че зад нея се крие цял един свят, пълен с приключения, но и с опасности. Този път обаче искаха само да разгледат един древноримски град. Какво толкова би могло да се случи?

Юлиан изправи рамене и се насили да преодолее страховете си. Всичко ще мине добре! Прекрачи прага на стаята, следван от приятелите си. Както винаги, из необятното пространство на стаята пълзеше синкава мъгла. Подът пулсираше в ритъма на времето като леко развълнувано море. Светлината бе оскъдна. Момчето с усилие различаваше отделните врати. Имаше стотици и над всяка от тях беше изписано числото на определена година.

Но в подредбата на годините нямаше ни-

каква логика – те бяха разхвърляни в пълен безпорядък. Всеки път приятелите се изправяха пред предизвикателството да открият точната врата. Този път върху нея трябваше да пише 80 година преди новата ера.

Юлиан крачеше най-отпред, след него бе Ким, която носеше Кия на ръце, а най-отзад пристъпваше Леон.

Юлиан нямаше никаква идея накъде да върви, движеше се напосоки и вече бяха минали край много врати, но никоя от тях не бе тази, която търсеха. След като се лутаха повече от петнайсет минути, момчето въздъхна отчаяно – всеки път Темпус им даваше някакъв знак, всеки път... Но сега...

– Какво, за бога, е това? – объркано попита Юлиан.

Леон и Ким не отвърнаха, в очите им се четеше страх, а Кия измяука жално.

Внезапно подът пред краката на Юлиан се огъна, разнесе се пукот и трясък, после зейна пукнатина, в която се виждаше огненочервена клокочеща маса. Горещината, която се разнасяше на талази, бе непоносима.

„Лава, като при изригването на вулкан!“ – помисли си Юлиан и отстъпи назад.

– Да се махаме от тук! – извика той и се втурна назад, следван от приятелите си. До-

като тичаше, изви глава и погледна зад себе си. Пукнатината ставаше все по-широка и ги следваше като назъбена лента, за секунда му мина през ум, че просто ще ги погълне!

Отново погледна напред и внезапно се закова намясто. Отпред бе изплувала залостена врата и над нея блестеше датата – 80 година преди новата ера!

Момчето хвърли поглед назад – лавата бе изчезнала, а върху пода имаше следа като от зараснала рана.

Юлиан си пое дълбоко дъх и се загледа във вратата. Тя бе огненочервена, а по ръба бе обрамчена със златистожълти ивици. Изглеждаше така, все едно цялата е обхваната от пламъци.

Дръжката ѝ бе златистожълта. Юлиан бавно постави ръка върху нея. Топъл, почти горещ метал.

„Добре – каза си той, – няма проблем, успокой се!“

Запази самообладание и рязко натисна надолу.

В миг вратата просто изчезна. Вместо нея можеше да се види само черна, зееща празнина.

Юлиан преглътна с усилие.

– Готови ли сте? – попита той Ким и Леон.

Двамата кимнаха в отговор.

Приятелите се хванаха за ръце и се концентрираха върху целта си – Помпей. Само така Темпус щеше да ги отведе на точното място.

След това направиха една-единствена, но решителна крачка напред и пропаднаха в черното нищо.

В града на огнедишащата планина

Ким премигна на ярката слънчева светлина.

Да не би да са в Помпей?

– Разкарайте се от пътя ми! – изрева някой и Ким стреснато се обърна.

Към тях се движеше впряг, теглен от два яки вола. На капрата седеше не по-малко як каруцар, а колата бе натоварена догоре с огромни амфори*.

Ким, с Кия в ръце, Леон и Юлиан бързо се отдръпнаха от пътя на колата.

Трополейки, каруцата мина през градската порта. Към града се точеше неспирен поток от хора и каруци. Ким с облекчение помисли, че едва ли някой е забелязал странния начин, по който се озоваха тук, защото не можеше да има никакво съмнение, че Темпус ги пренесе в миналото именно през тази порта.

Огромната порта на градската крепостна стена бе висока пет или шест метра, над нея имаше голяма арка*. В ниши отстрани на портата бяха поставени статуи на богове. Върху крепостната стена над портата сто-

яха двама легионери*, въоръжени с дълги копия и мечове. Сега вече Ким бе сигурна, че се намират в римски град.

През отворената порта тя видя внушителна планина с меки извивки и величествен връх. Хвърли въпросителен поглед към Юлиан – нали той вече беше идвал в Помпей...

– Това Везувий ли е?

– Да, струва ми се – отвърна тихо Юлиан. – Само че е много по-висок, отколкото го видях това лято. Което впрочем не е за чудене – при ужасното изригване е разрушен и целият му връх. Е, щом това е Везувий, значи се намираме пред Порта дел Везувио*. От тук до центъра на града е съвсем близо.

Ким пусна Кия на земята. Улицата беше павирана с едри камъни, като някои от тях бяха по-високи.

– Защо ли са тези издигнати камъни по пътя? – почуди се Ким.

– По тях може да се пресече улицата, когато през нея потекат дъждовни води – обясни Юлиан. – Разказаха ни го по време на екскурзията. Виждаш ли как са поставени на разстояние един от друг – за да може колелата на каруците да преминават между тях.